

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

5. juli 2018*

»Præjudiciel forelæggelse – forordning (EU) nr. 604/2013 – afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne – artikel 17, 18, 23 og 24 – forudgående sag om international beskyttelse, der er under behandling i en medlemsstat – ny ansøgning i en anden medlemsstat – ingen anmodning om tilbagetagelse inden for de fastsatte frister – overgivelse af den pågældende med henblik på strafforfølgning«

I sag C-213/17,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (retten i første instans i Haag, tingstedet Amsterdam, Nederlandene) ved afgørelse af 20. april 2017, indgået til Domstolen den 25. april 2017, i sagen:

X

mod

Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, L. Bay Larsen (refererende dommer), og dommerne J. Malenovský, M. Safjan, D. Šváby og M. Vilaras,

generaladvokat: Y. Bot,

justitssekretær: ekspeditionssekretær M. Ferreira,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 1. februar 2018,

efter at der er afgivet indlæg af:

- X ved advokaten I.J.M. Oomen og F.L.M. van Haren,
- den nederlandske regering ved M.K. Bulterman, M.A.M. de Ree, M.L. Noort og J. Langer, som befuldmægtigede,
- den tyske regering ved T. Henze og R. Kanitz, som befuldmægtigede,

* Processprog: nederlandsk.

- den ungarske regering ved M.Z. Fehér, G. Koós og G. Tornyai, som befuldmægtigede,
 - Europa-Kommissionen ved M. Condou-Durande og G. Wils, som befuldmægtigede,
- og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 13. juni 2018, afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 17, stk. 1, artikel 18, stk. 2, artikel 23, stk. 3, og artikel 24 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180, s. 31, herefter »Dublin III-forordningen«).
- 2 Anmodningen er blevet fremsat under en tvist mellem den pakistanske statsborger X og Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (statssekretæren for sikkerhed og retlige anliggender, Nederlandene) (herefter »statssekretæren«) vedrørende sidstnævntes afgørelser om overførsel af X til Italien, pålæg over for denne om at forlade Nederlandene straks og afslag på vedkommendes ansøgning om midlertidig opholdstilladelse i henhold til asylretten.

Retsforskrifter

Forordning nr. 1560/2003

- 3 Bilag II til Kommissionens forordning (EF) nr. 1560/2003 af 2. september 2003 om gennemførelsesforanstaltninger til Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne (EUT 2003, L 222, s. 3), som ændret ved Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 118/2014 af 30. januar 2014 (EUT 2014, L 39, s. 1) (herefter »forordning nr. 1560/2003«), består af lister over de bevisemønstre og indicier, som er relevante ved gennemførelsen af Dublin III-forordningen.
- 4 Bilag III til denne forordning indeholder en »[s]tandardformular til brug ved anmodninger om tilbagetagelse«.

Dublin III-forordningen

- 5 Fjerde og femte betragtning til Dublin III-forordningen er affattet således:
 - »(4) I konklusionerne fra Tammerfors præciseres det [...], at det fælles europæiske asylsystem på kort sigt bør indebære en klar og brugbar metode til fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning.
 - (5) En sådan metode bør baseres på kriterier, der er objektive og retfærdige for både medlemsstaterne og de pågældende personer. Den bør især gøre det muligt hurtigt at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, for at sikre en effektiv adgang til procedurerne om meddelelse af international beskyttelse og for ikke at bringe målet om en hurtig behandling af ansøgninger om international beskyttelse i fare.«

6 Denne forordnings artikel 17, stk. 1, fastsætter følgende:

»Uanset artikel 3, stk. 1, kan enhver medlemsstat beslutte at behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs, selv om behandlingen af ansøgningen ikke påhviler den efter kriterierne i denne forordning.

Den medlemsstat, der beslutter at behandle en ansøgning om international beskyttelse i medfør af dette stykke, bliver den ansvarlige medlemsstat og påtager sig de forpligtelser, der er forbundet med dette ansvar. [...]

[...]«

7 Nævnte forordnings artikel 18 har følgende ordlyd:

»1. Den medlemsstat, der efter denne forordning er ansvarlig, er forpligtet til:

[...]

b) på de betingelser, der er fastsat i artikel 23, 24, 25 og 29, at tilbagetage en ansøger, hvis ansøgning er under behandling, og som har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat, eller som opholder sig på en anden medlemsstats område uden opholdstilladelse

c) på de betingelser, der er fastsat i artikel 23, 24, 25 og 29, at tilbagetage en tredjelandstatsborger eller statsløs, der har trukket sin ansøgning tilbage under behandlingen, og som har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat, eller som opholder sig på en anden medlemsstats område uden opholdstilladelse

d) på de betingelser, der er fastsat i artikel 23, 24, 25 og 29, at tilbagetage en tredjelandstatsborger eller statsløs, hvis ansøgning der er meddelt afslag på, og som har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat, eller som opholder sig på en anden medlemsstats område uden opholdstilladelse.

2. I de tilfælde, der er omfattet af anvendelsesområdet for stk. 1, litra a) og b), skal den ansvarlige medlemsstat behandle eller afslutte behandlingen af den ansøgning om international beskyttelse, som ansøgeren har indgivet.

[...]

Når der kun er givet afslag på ansøgningen i første instans, skal den ansvarlige medlemsstat i de tilfælde, der er omfattet af anvendelsesområdet for stk. 1, litra d), sikre, at den pågældende har eller har haft mulighed for at anvende effektive retsmidler som omhandlet i artikel 46 i [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (EUT 2013, L 180, s. 60)].«

8 I samme forordnings artikel 23, stk. 1-3, er følgende fastsat:

»1. Når en medlemsstat, hvor en person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra b), c) eller d), har indgivet en ny ansøgning om international beskyttelse, mener, at en anden medlemsstat er ansvarlig i henhold til artikel 20, stk. 5, og artikel 18, stk. 1, litra b), c) eller d), kan den anmode den anden medlemsstat om at tilbagetage den pågældende.

2. En anmodning om tilbagetagelse fremsættes så hurtigt som muligt og under alle omstændigheder inden for to måneder efter modtagelsen af hittet i Eurodac [...].

Er anmodningen om tilbagetagelse baseret på andre beviser end oplysninger fra Eurodac-systemet, sendes den til den anmodede medlemsstat senest tre måneder fra datoen for indgivelsen af ansøgningen om international beskyttelse, jf. artikel 20, stk. 2.

3. Når anmodningen om tilbagetagelse ikke fremsættes inden for de frister, som er fastsat i stk. 2, påhviler ansvaret for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse den medlemsstat, som den nye ansøgning er indgivet til.«

9 Dublin III-forordningens artikel 24 bestemmer:

»1. Når en medlemsstat, på hvis område en person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra b), c) eller d), opholder sig uden opholdstilladelse, og som ikke har modtaget nogen ny ansøgning om international beskyttelse, mener, at en anden medlemsstat er ansvarlig i henhold til artikel 20, stk. 5, og artikel 18, stk. 1, litra b), c) eller d), kan den anmode denne anden medlemsstat om at tilbagetage den pågældende.

[...]

5. Anmodningen om tilbagetagelse af den i artikel 18, stk. 1, litra b), c) eller d), omhandlede person skal fremsættes ved brug af en standardformular og skal omfatte beviser eller indicier, jf. beskrivelsen i de to lister nævnt i artikel 22, stk. 3, og/eller relevante elementer fra den pågældendes erklæringer, der gør det muligt for myndighederne i den anmodede medlemsstat at kontrollere, om den er ansvarlig på grundlag af kriterierne i denne forordning.

Kommissionen udarbejder og reviderer med jævne mellemrum ved gennemførelsesretsakter to lister med angivelse af de relevante beviser og indicier i overensstemmelse med kriterierne i artikel 22, stk. 3, litra a) og b), og vedtager ensartede betingelser for udarbejdelse og indgivelse af anmodninger om tilbagetager. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.«

10 Forordningens artikel 25, stk. 1, bestemmer:

»Den anmodede medlemsstat foretager den nødvendige kontrol og tager stilling til anmodningen om tilbagetagelse af den pågældende så hurtigt som muligt og under alle omstændigheder senest en måned efter den dato, hvor den modtog anmodningen. Når anmodningen bygger på oplysninger fra Eurodac-systemet, sættes tidsfristen til to uger.«

Direktiv 2013/32

11 Artikel 46, stk. 1, i direktiv 2013/32 fastsætter:

»Medlemsstaterne sikrer, at ansøgere har ret til effektive retsmidler ved en domstol eller et domstolslignende organ i forbindelse med følgende:

a) en afgørelse, der er truffet om deres ansøgning om international beskyttelse [...]«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

12 Den 23. marts 2011 ansøgte X første gang om international beskyttelse i Nederlandene. Statssekretæren gav afslag på ansøgningen ved en afgørelse truffet den 5. september 2011. X indbragte denne afgørelse til prøvelse for de kompetente retsinstanser, der frifandt statssekretæren, hvorefter afgørelsen blev endelig.

- 13 Den 4. juni 2014 indgav X en anden ansøgning om international beskyttelse i Nederlandene. Statssekretæren gav afslag på ansøgningen ved en afgørelse truffet den 11. juni 2014. Den 7. juli traf Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (retten i første instans i Haag, tingstedet Amsterdam, Nederlandene) afgørelse om ikke at give X medhold i hans søgsmål anlagt til prøvelse af denne afgørelse. X appellerede rechtbanks dom til Raad van State (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Nederlandene).
- 14 Den 28. september 2014 forlod X Nederlandene, hvor han var blevet tiltalt for en sædelighedsforbrydelse.
- 15 Den 23. oktober 2014 indgav han en ansøgning om international beskyttelse i Italien.
- 16 Den 30. januar 2015 overgav de italienske myndigheder X til de nederlandske myndigheder til gennemførelse af en europæisk arrestordre med henblik på strafforfølgning.
- 17 Da det fremgik af en søgning i »Eurodac«-systemet, at den pågældende allerede havde ansøgt om international beskyttelse i Italien, anmodede statssekretæren den 5. marts 2015 de italienske myndigheder om at tilbagetage X på grundlag af Dublin III-forordningens artikel 18, stk. 1, litra b), og artikel 23, stk. 2.
- 18 Da de italienske myndigheder ikke besvarede anmodningen om tilbagetagelse, traf statssekretæren ved afgørelse af 24. marts 2015 bestemmelse om, at X skulle overføres til Italien, og pålagde X at forlade Nederlandene straks.
- 19 Den 30. marts 2015 imødekom de italienske myndigheder anmodningen om tilbagetagelse af X.
- 20 Den 1. april 2015 indbragte X overførselsafgørelsen af 24. marts 2015 for Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (retten i første instans i Haag, tingstedet Amsterdam) med begæring om, at der blev anordnet foreløbige forholdsregler. Ved en afgørelse af 21. april 2015 blev begæringen om foreløbige forholdsregler imødekommet, således at der blev nedlagt forbud over for statssekretæren mod at overføre X til Italien, før der var forløbet fire uger fra afgørelsen af den af X anlagte sag.
- 21 Den 19. maj 2015 indgav X en ny ansøgning om international beskyttelse i Nederlandene. Ved en afgørelse af 21. maj 2015 meddelte statssekretæren afslag på denne ansøgning ud fra den betragtning, at det allerede var blevet fastslået, at Den Italienske Republik var ansvarlig for behandlingen af X's ansøgning om international beskyttelse. X anlagde sag til prøvelse af denne afgørelse for den forelæggende ret.
- 22 Den 7. august 2015 stadfæstede Raad van State (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) dommen af 7. juli 2014 fra Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (retten i første instans i Haag, tingstedet Amsterdam) vedrørende afslaget på X's anden ansøgning om international beskyttelse.
- 23 Den 30. november 2015 blev X underrettet om, at hans straffesag var blevet henlagt.
- 24 På denne baggrund har Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (retten i første instans i Haag, tingstedet Amsterdam) besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Skal [Dublin III-forordningens] artikel 23, stk. 3, fortolkes således, at Italien er blevet ansvarlig for behandlingen af den ansøgning om international beskyttelse, som sagsøgeren indgav i dette land den 23. oktober 2014, uanset den omstændighed, at Nederlandene var den primært ansvarlige medlemsstat på grundlag af tidligere indgivne ansøgninger til dette land om international beskyttelse [...], og den senest indgivne ansøgning på dette tidspunkt stadig var under behandling i

Nederlandene, idet [Raad van State (øverste domstol i forvaltningsretlige sager)] endnu ikke havde afgjort den af sagsøgeren indgivne appel til efterprøvelse af [den forelæggende rets afgørelse] af 7. juli 2014?

- 2) Følger det af [Dublin III-forordningens] artikel 18, stk. 2, at [behandlingen af] den ansøgning om international beskyttelse, der stadig var under behandling af de nederlandske myndigheder, da tilbagetagelsesansøgningen blev fremsat den 5. marts 2015, straks efter fremsættelsen af tilbagetagelsesansøgningen skulle have været udsat og efter udløbet af fristen i [forordningens] artikel 24 stoppet af de nederlandske myndigheder i den forstand, at de [trak] den tidligere afgørelse af 11. juni 2014 med afslag på asylansøgningen af 4. juni 2014 [tilbage eller ændrede denne]?
- 3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, er ansvaret for behandlingen af sagsøgerens ansøgning om international beskyttelse da ikke gået over til Italien, men forblevet hos de nederlandske myndigheder, fordi sagsøgte ikke trak afgørelsen af 11. juni 2014 tilbage eller ændrede den?
- 4) Har de nederlandske myndigheder ved at undlade at oplyse, at den anden asylansøgning stadig var under appel ved [Raad van State (øverste domstol i forvaltningsretlige sager)], tilsidesat deres forpligtelse efter [Dublin III-forordningens] artikel 24, stk. 5, til at give de italienske myndigheder de oplysninger, der sætter dem i stand til at kontrollere, om denne stat er ansvarlig på grundlag af kriterierne i denne forordning?
- 5) Såfremt det fjerde spørgsmål besvares bekræftende, fører denne undladelse da til den konklusion, at ansvaret for behandlingen af sagsøgerens ansøgning om international beskyttelse ikke er overgået til Italien, men stadig påhviler Nederlandene?
- 6) Såfremt ansvaret ikke forblev hos Nederlandene, havde de nederlandske myndigheder i forbindelse med sagsøgerens overgivelse fra Italien til Nederlandene i sammenhæng med hans straffesag da på grundlag af [Dublin III-forordningens] artikel 17, stk. 1, og uanset forordningens artikel 3, stk. 1, skullet behandle den ansøgning om international beskyttelse, som sagsøgeren havde indgivet i Italien, og burde de, i fortsættelse heraf, af rimelighedshensyn have undladt at gøre brug af hjemlen i [Dublin III-forordningens] artikel 24, stk. 1, til at anmode de italienske myndigheder om at tage sagsøgeren tilbage?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

- 25 Den forelæggende ret ønsker med det første spørgsmål nærmere bestemt oplyst, om Dublin III-forordningens artikel 23, stk. 3, skal fortolkes således, at den medlemsstat, hvor der er indgivet en ny ansøgning om international beskyttelse, er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, når denne medlemsstat ikke har fremsat en anmodning om tilbagetagelse inden for de i forordningens artikel 23, stk. 2, fastsatte frister, selv om en anden medlemsstat var ansvarlig for behandlingen af tidligere indgivne ansøgninger om international beskyttelse, og selv om en sag anlagt til prøvelse af afslaget på en af disse ansøgninger verserede for en ret i sidstnævnte medlemsstat, da disse frister udløb.
- 26 For at besvare dette spørgsmål skal der ikke alene tages hensyn til den omhandlede bestemmelses ordlyd, men også til bestemmelsens kontekst og den generelle opbygning af det regelsæt, hvori bestemmelsen indgår, såvel som de formål, som dette tilstræber.

- 27 Anvendelsesområdet for tilbagetagelsesproceduren defineres i Dublin III-forordningens artikel 23 og 24. Det fremgår af forordningens artikel 23, stk. 1, at denne procedure bl.a. finder anvendelse på de i nævnte forordnings artikel 18, stk. 1, litra d), omhandlede personer (jf. i denne retning kendelse af 5.4.2017, Ahmed, C-36/17, EU:C:2017:273, præmis 26 og 27, og dom af 25.1.2018, Hasan, C-360/16, EU:C:2018:35, præmis 42 og 43).
- 28 Sidstnævnte bestemmelse omhandler bl.a. en tredjelandsstatsborger eller en statsløs, der har fået afslag på sin ansøgning om international beskyttelse, og som har indgivet en ny ansøgning til en anden medlemsstat.
- 29 Det fremgår af Dublin III-forordningens artikel 18, stk. 2, at denne forordnings artikel 18, stk. 1, litra d), navnlig omfatter tilfælde, hvor »der kun er givet afslag på ansøgningen i første instans«.
- 30 Den Europæiske Unions lovgiver har specifikt fastsat, at den ansvarlige medlemsstat i disse tilfælde skal sikre, at den pågældende har eller har haft mulighed for at anvende effektive retsmidler til prøvelse af denne afgørelse som omhandlet i artikel 46 i direktiv 2013/32.
- 31 Eftersom denne artikel 46 fastsætter en ret til effektive retsmidler i forbindelse med en afgørelse fra den ansvarlige myndighed, må det antages, at Dublin III-forordningens artikel 18, stk. 1, litra d), navnlig omhandler de tilfælde, hvor en ansøgning om international beskyttelse er blevet afslået ved en afgørelse fra denne myndighed, der endnu ikke er blevet endelig.
- 32 Den tilbagetagelsesprocedure, som er foreskrevet i Dublin III-forordningens artikel 23, finder derfor anvendelse på en tredjelandsstatsborger, der har indgivet en ny ansøgning om international beskyttelse i en medlemsstat, når en tidligere i en anden medlemsstat indgivet ansøgning om international beskyttelse var blevet afslået ved en afgørelse fra den ansvarlige myndighed, selv om denne afgørelse endnu ikke er blevet endelig efter anlæggelsen af en sag, der verserer for en ret i sidstnævnte medlemsstat.
- 33 I en situation som den i hovedsagen omhandlede havde myndighederne i den medlemsstat, hvor denne nye ansøgning var blevet indgivet, følgerig mulighed for at fremsætte en anmodning om tilbagetagelse af den pågældende i henhold til denne forordnings artikel 23, stk. 1.
- 34 Det påhvilede imidlertid disse myndigheder i overensstemmelse med forordningens artikel 23, stk. 2, at fremsætte denne anmodning så hurtigt som muligt og under alle omstændigheder inden for de i denne bestemmelse fastsatte frister, idet en tilbagetagensanmodning ikke med føje kan fremsættes, efter at disse frister er udløbet (jf. analogt dom af 26.7.2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, præmis 67).
- 35 Det følger såvel af ordlyden af artikel 23, stk. 3, i Dublin III-forordningen som af dennes generelle opbygning og formål, at såfremt de nævnte frister udløber, overføres det fulde ansvar til den medlemsstat, som en ny ansøgning om international beskyttelse er indgivet til (jf. analogt dom af 26.7.2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, præmis 61, og af 25.10.2017, Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, præmis 30).
- 36 Overførslen af ansvaret hindres ikke af det forhold, at en anden medlemsstat var ansvarlig for behandlingen af tidligere indgivne ansøgninger om international beskyttelse, eller af, at en sag anlagt til prøvelse af afslaget på en af disse ansøgninger verserede for en ret i denne medlemsstat, da disse frister udløb.
- 37 Herved bemærkes, at EU-lovgiver ved nøjagtigt at fastlægge virkningerne af, at fristerne i Dublin III-forordningens artikel 23, stk. 2, udløber, entydigt har fastsat, at forsinkelser, der kan tilregnes den medlemsstat, hvor en ny ansøgning om international beskyttelse er blevet indgivet, skal medføre en overførsel af ansvaret, uden at anvendelsen af denne regel begrænses til visse specifikke

tilbagetagelsesprocedurer, og navnlig uden at denne overførsel af ansvaret afhænger af måden, hvorpå procedurer vedrørende ansøgninger om international beskyttelse, der tidligere er indgivet i en anden medlemsstat, forløber.

- 38 Denne løsning kan ganske vist føre til, at den medlemsstat, hvor en ny ansøgning om international beskyttelse er blevet indgivet, behandler denne, selv om behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af den samme person, er igangværende eller allerede er blevet afsluttet i en anden medlemsstat.
- 39 Der er imidlertid tale om en konsekvens af de valg, som EU-lovgiver har truffet, for så vidt som denne generelt har fastsat, at ansvaret skal overføres i de situationer, der er omfattet af tilbagetagelsesprocedurerne, selv om anvendelsesområdet for disse procedurer, som det fremgår af forordningens artikel 18, stk. 1, litra b)-d), bl.a. omfatter situationer, hvor der er igangværende eller afsluttede administrative eller retslige procedurer i en anden medlemsstat.
- 40 Det første spørgsmål skal derfor besvares med, at Dublin III-forordningens artikel 23, stk. 3, skal fortolkes således, at den medlemsstat, hvor der er indgivet en ny ansøgning om international beskyttelse, er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, når denne medlemsstat ikke har fremsat en anmodning om tilbagetagelse inden for de i forordningens artikel 23, stk. 2, fastsatte frister, selv om en anden medlemsstat var ansvarlig for behandlingen af tidligere indgivne ansøgninger om international beskyttelse, og selv om en sag anlagt til prøvelse af afslaget på en af disse ansøgninger verserede for en ret i sidstnævnte medlemsstat, da disse frister udløb.

Det andet spørgsmål

- 41 Den forelæggende ret ønsker med det andet spørgsmål nærmere bestemt oplyst, om Dublin III-forordningens artikel 18, stk. 2, skal fortolkes således, at en medlemsstats fremsættelse af en anmodning om tilbagetagelse af en tredjelandsstatsborger, der opholder sig på dens område uden opholdstilladelse, kræver, at denne medlemsstat udsætter behandlingen af en sag, anlagt til prøvelse af afslaget på en tidligere indgivet ansøgning om international beskyttelse, og dernæst afslutter denne behandling i tilfælde af, at den anmodede medlemsstat accepterer anmodningen.
- 42 Selv om Dublin III-forordningens artikel 18, stk. 2, fastsætter forskellige forpligtelser med hensyn til opfølgningen af en ansøgning om international beskyttelse, alt efter hvilket trin den pågældende procedure for international beskyttelse befinder sig på, har disse forpligtelser alle til formål at sikre, at proceduren for international beskyttelse fremmes, og det kræves ikke, at proceduren udsættes eller afbrydes i nogen medlemsstat.
- 43 Desuden er der intet i denne bestemmelse, som tyder på, at de herved indførte forpligtelser er rettet til den anmodende medlemsstat. Den generelle opbygning af artikel 18 forudsætter derimod, at disse forpligtelser har til formål at præcisere den behandling, som den pågældende skal sikres efter sin overførsel til en anden medlemsstat.
- 44 Henset til ovenstående betragtninger skal Dublin III-forordningens artikel 18, stk. 2, fortolkes således, at en medlemsstats fremsættelse af en anmodning om tilbagetagelse af en tredjelandsstatsborger, der opholder sig på dennes område uden opholdstilladelse, ikke kræver, at denne medlemsstat udsætter behandlingen af en sag, anlagt til prøvelse af afslaget på en tidligere indgivet ansøgning om international beskyttelse, og dernæst afslutter denne behandling i tilfælde af, at den anmodede medlemsstat accepterer anmodningen.

Det tredje spørgsmål

45 Henset til besvarelsen af det andet spørgsmål er det uforholdende at besvare det tredje spørgsmål.

Det fjerde spørgsmål

- 46 Den forelæggende ret ønsker med det fjerde spørgsmål nærmere bestemt oplyst, om Dublin III-forordningens artikel 24, stk. 5, skal fortolkes således, at en medlemsstat, der i en situation som den i hovedsagen omhandlede fremsætter en anmodning om tilbagetagelse på grundlag af forordningens artikel 24, efter at de i forordningens artikel 23, stk. 2, fastsatte frister er udløbet i den anmodede medlemsstat, er forpligtet til at oplyse myndighederne i sidstnævnte medlemsstat om, at en sag, anlagt til prøvelse af afslaget på en tidligere indgivet ansøgning om international beskyttelse, verserer for en ret i den anmodende medlemsstat.
- 47 Dublin III-forordningens artikel 24, stk. 5, bestemmer, at anmodningen om tilbagetagelse skal fremsættes ved brug af en standardformular og skal omfatte beviser eller indicier, jf. beskrivelsen i de to lister nævnt i forordningens artikel 22, stk. 3, og/eller relevante elementer fra den pågældendes erklæringer, der gør det muligt for myndighederne i den anmodede medlemsstat at kontrollere, om den er ansvarlig på grundlag af kriterierne i denne forordning.
- 48 Det fremgår således af selve ordlyden af forordningens artikel 24, stk. 5, at den anmodende medlemsstats forpligtelse til at videregive oplysninger er begrænset til de oplysninger, der gør det muligt for den anmodede medlemsstat at vurdere sit ansvar.
- 49 Denne fortolkning understøttes af Dublin III-forordningens generelle opbygning, eftersom fremsættelsen af en tilbagetageansøgning bidrager til afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, og skal gøre det muligt for den anmodede medlemsstat i overensstemmelse med forordningens artikel 25, stk. 1, at foretage den nødvendige kontrol for at vurdere sit ansvar.
- 50 Det fremgår af besvarelsen af det første og det andet spørgsmål, at det i en situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor den anmodede medlemsstats ansvar støttes på, at de i forordningens artikel 23, stk. 2, fastsatte frister er udløbet, er uden betydning for afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, at en sag, anlagt til prøvelse af en tidligere indgivet ansøgning om international beskyttelse, verserer for en ret i den anmodende medlemsstat.
- 51 Følgelig kan oplysninger om et sådant søgsmål ikke anses for nyttige med henblik på at gøre det muligt for den anmodede medlemsstat at vurdere sit ansvar, og der kan derfor ikke stilles krav om, at de skal videregives i medfør af forordningens artikel 24, stk. 5.
- 52 Denne konklusion bekræftes af de lister, som er nævnt i denne bestemmelse, og som findes i bilag II til forordning nr. 1560/2003, samt af den standardformular for tilbagetageansøgninger, der udgør denne forordnings bilag III. Disse lister og denne formular henviser således på ingen måde til appelprocedurer iværksat til prøvelse af afslag på tidligere indgivne ansøgninger om international beskyttelse.
- 53 Dublin III-forordningens artikel 24, stk. 5, skal derfor fortolkes således, at en medlemsstat, der i en situation som den i hovedsagen omhandlede fremsætter en anmodning om tilbagetagelse på grundlag af denne forordnings artikel 24, efter at de i forordningens artikel 23, stk. 2, fastsatte frister er udløbet i den anmodede medlemsstat, ikke er forpligtet til at oplyse myndighederne i sidstnævnte medlemsstat om, at en sag, anlagt til prøvelse af afslaget på en tidligere indgivet ansøgning om international beskyttelse, verserer for en ret i den anmodende medlemsstat.

Det femte spørgsmål

- 54 Henset til besvarelsen af det fjerde spørgsmål er det uforholdende at besvare det femte spørgsmål.

Det sjette spørgsmål

- 55 Den forelæggende ret ønsker med det sjette spørgsmål nærmere bestemt oplyst, om Dublin III-forordningens artikel 17, stk. 1, og artikel 24 skal fortolkes således, at i en situation som den, der forelå i hovedsagen på datoen for overførselsafgørelsen, hvor en ansøger om international beskyttelse er blevet overgivet af en første medlemsstat til en anden medlemsstat til gennemførelse af en europæisk arrestordre, og ansøgeren opholder sig på sidstnævntes område uden at have indgivet en ny ansøgning om international beskyttelse til denne, kan denne anden medlemsstat ikke med føje anmode den første medlemsstat om at tilbagetage ansøgeren, men bør derimod beslutte at behandle dennes ansøgning.
- 56 Dublin III-forordningens artikel 24, stk. 1, fastsætter, at en medlemsstat bl.a. kan anmode en anden medlemsstat om at tilbagetage en i forordningens artikel 18, stk. 1, litra d), omhandlet person, der opholder sig på dens område uden opholdstilladelse og uden at have indgivet en ny ansøgning om international beskyttelse dér, når den mener, at den anden medlemsstat er ansvarlig i henhold til sidstnævnte bestemmelse.
- 57 Da den nævnte bestemmelse ikke opstiller nogen krav med hensyn til den måde, hvorpå den pågældende er indrejst til den anmodende medlemsstats område, må det konstateres, at EU-lovgiver ikke har undergivet muligheden for at fremsætte en anmodning om tilbagetagelse nogen betingelser i så henseende.
- 58 I denne sammenhæng – og henset til de selvstændige procedurer, der er fastsat henholdsvis ved Dublin III-forordningen og ved Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT 2002, L 190, s. 1), der tilstræber forskellige formål og ikke kan erstatte hinanden – kan den omstændighed, at indreisen til den anmodende medlemsstats område sker som følge af en overgivelse til gennemførelse af en europæisk arrestordre ikke i sig selv udelukke, at der fremsættes en tilbagetagensanmodning.
- 59 En modsat løsning kunne i øvrigt afholde medlemsstaterne fra at anmode om overgivelse af en ansøger om international beskyttelse med henblik på strafforfølgning for at undgå at få overført ansvaret for at behandle dennes ansøgning efter straffesagen, hvilket ville kunne fremme strafloshed og være til skade for en effektiv håndhævelse af straffbare handlinger i den pågældende medlemsstat.
- 60 Det fremgår desuden af selve ordlyden af Dublin III-forordningens artikel 17, stk. 1, at denne bestemmelse giver enhver medlemsstat mulighed for at beslutte at behandle »en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet [til denne]«, hvilket betyder, at denne bestemmelse ikke har til formål eller virkning at give en medlemsstat mulighed for at beslutte at behandle en ansøgning om international beskyttelse, der ikke er blevet indgivet til denne.
- 61 Denne fortolkning hænger desuden sammen med denne bestemmelses formål, nemlig at opretholde medlemsstaternes prærogativer med hensyn til udøvelse af retten til at give international beskyttelse (jf. i denne retning dom af 10.12.2013, Abdullahi, C-394/12, EU:C:2013:813, præmis 57, og af 16.2.2017, C. K. m.fl., C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, præmis 53).
- 62 Følgelig kan den nævnte bestemmelse under alle omstændigheder ikke være til hinder for, at der fremsættes en tilbagetagensanmodning i en situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor den pågældende ikke havde indgivet en ny ansøgning om international beskyttelse til den anmodende medlemsstat.

63 Henset til ovenstående betragtninger skal det sjette spørgsmål besvares med, at Dublin III-forordningens artikel 17, stk. 1, og artikel 24 skal fortolkes således, at i en situation som den, der forelå i hovedsagen på datoen for overførselsafgørelsen, hvor en ansøger om international beskyttelse er blevet overgivet af en første medlemsstat til en anden medlemsstat til gennemførelse af en europæisk arrestordre, og ansøgeren opholder sig på sidstnævntes område uden at have indgivet en ny ansøgning om international beskyttelse til denne, kan denne anden medlemsstat anmode den første medlemsstat om at tilbagetage ansøgeren og er ikke forpligtet til at beslutte at behandle dennes ansøgning.

Sagsomkostningerne

64 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

- 1) Artikel 23, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, skal fortolkes således, at den medlemsstat, hvor der er indgivet en ny ansøgning om international beskyttelse, er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, når denne medlemsstat ikke har fremsat en anmodning om tilbagetagelse inden for de i forordningens artikel 23, stk. 2, fastsatte frister, selv om en anden medlemsstat var ansvarlig for behandlingen af tidligere indgivne ansøgninger om international beskyttelse, og selv om en sag, anlagt til prøvelse af afslaget på en af disse ansøgninger, verserede for en ret i sidstnævnte medlemsstat, da disse frister udløb.
- 2) Artikel 18, stk. 2, i forordning nr. 604/2013 skal fortolkes således, at en medlemsstats fremsættelse af en anmodning om tilbagetagelse af en tredjelandsstatsborger, der opholder sig på dennes område uden opholdstilladelse, ikke kræver, at denne medlemsstat udsætter behandlingen af en sag, anlagt til prøvelse af afslaget på en tidligere indgivet ansøgning om international beskyttelse, og dernæst afslutter denne behandling i tilfælde af, at den anmodede medlemsstat accepterer anmodningen.
- 3) Artikel 24, stk. 5, i forordning nr. 604/2013 skal fortolkes således, at en medlemsstat, der i en situation som den i hovedsagen omhandlede fremsætter en anmodning om tilbagetagelse på grundlag af denne forordnings artikel 24, efter at de i forordningens artikel 23, stk. 2, fastsatte frister er udløbet i den anmodede medlemsstat, ikke er forpligtet til at oplyse myndighederne i sidstnævnte medlemsstat om, at en sag, anlagt til prøvelse af afslaget på en tidligere indgivet ansøgning om international beskyttelse, verserer for en ret i den anmodende medlemsstat.
- 4) Artikel 17, stk. 1, og artikel 24 i forordning nr. 604/2013 skal fortolkes således, at i en situation som den, der forelå i hovedsagen på datoen for overførselsafgørelsen, hvor en ansøger om international beskyttelse er blevet overgivet af en første medlemsstat til en anden medlemsstat til gennemførelse af en europæisk arrestordre, og ansøgeren opholder sig på sidstnævntes område uden at have indgivet en ny ansøgning om international beskyttelse til denne, kan denne anden medlemsstat anmode den første medlemsstat om at tilbagetage ansøgeren og er ikke forpligtet til at beslutte at behandle dennes ansøgning.

Underskrifter